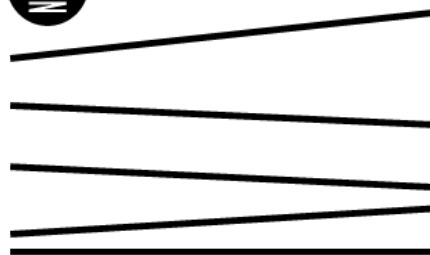

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Monvel, Jaques Marie Boutet de.; efter Monvel ;
oversat til Musik af Ferdinand Pær ved N. T.
Bruun.

Titel | Title:

Sargino eller Kierligheds Lærling : Syngestykke
i to Acter

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : H. Soldin, 1819

Fysiske størrelse | Physical extent:

88 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

56

DE
DA

11

S a r g i n o

e l l e r

Kierlighed's Lærling.

Syngestykke i to Acter

efter

M o n v e l ;

oversat til Musik

af

F e r d i n a n d P æ r

ved

M. L. B r u u n.

Kjøbenhavn 1819.

Paa Boghandler H. Golding's Forlag,
i Pilestræde No. 117.

Trykt hos Schistz & Mandra.

56

DE
DA

11

CONTENTS

THE HISTORY OF THE
REIGN OF CHARLES THE FIRST

SARGIN O.

eller

Kierligheds Lærling.

Personerne:

Philip August, Konge af Frankrige.

Sargino Fader, Ridder.

Sargino Søn.

Sophie, den gamle Sarginos Broderdatter.

Montigny, Ridder.

Pierre, en Bonde.

Isella, hans Datter.

Sidor, en Bondens, hendes Næreste.

Chor af Riddere og Krigere, Kongens Følge.

Chor af Bønderfolk af begge Rion.

Handlingen foregaaer i Omegnen af Bouvigne, en
lille By i Grevskabet Namur.

Første Act.

(En landlig Egn; paa den ene Side en Lovhytte, som overstygger en Græsbænk. Paa den anden Side et Bondehuus; i Baggrunden en befæstet Ridderborg).

Første Scene.

Isella og Isidor (sidde paa Græsbænken).

Isidor. Kiære Isella! lad nu Dit Arbeide ligge.

Isella. Saa siger Fader, jeg er doven.

Isidor. Saa lad os dog i det mindste sladdre, medens Du arbeider.

Isella. Sladdre? ja, det gider jeg gierne! lad os sladdre.

Isidor. Nu, saa begynd da!

Isella. Hvormed?

Isidor. Ih — med at sige, at Du elsker mig!

Isella. Det er det jeg altiid haade ender og begynder med. Naar Du er hos mig, saa

siger jeg det, og naar Du er borte, tænker jeg det.

Isidor. Med mig er det endnu værre: jeg ikke allene siger og tænker det: jeg drømmer det ogsaa.

Isella. Men hvad skal vel Enden blive paa det? —

Isidor (med Omhed): Et godt Ægteskab, min Isella!

Isella. Alvorligt? mellem Dig og mig?

Isidor. Kan det vel endes med andet? Naar vi bare blive noget ældre!

Isella. O, det blive vi hver Dag! Jeg er allerede 16 Aar.

Isidor. Og jeg snart 18; altsaa seer Du, det kan ikke vare ret længe.

Isella. Nei, vist ikke; men jeg har hørt sige, at for at give sig, skal man være fornuftige Folk.

Isidor. Ih, men det ere vi jo ogsaa!

Isella. Ja, det er ogsaa sandt: det huskede jeg ikke paa.

Isidor. Folgelig: om sex Maaneder kan vi være Mand og Kone.

Isella (med et Gul): O min Gud, ja!

Isidor. Imidlertid kunde Du nok give mig Lov at kysse Din Haand! —

Isella. Gierne, Isidor! — Der har Du den anden med.

Isidor. O, hvad det fornøier mig!

Isella. End mig da?

Isidor. Hvad mener Du? om vi ogsaa omfavnede hinanden engang?

Isella. Ja, hvorfor ikke? Der er vist intet Ondt i det.

Isidor. Ondt? nei, tværtimod! Det gjør saa godt!

D u e t.

Isidor.

Isella! elskte Pige!
snart bliver Du min Brud!

Isella.

Da bliver vi lykkelige;
o, sæt ei Tiden ud!

Isidor.

Snart een i to vi ere.

Isella.

Din vil jeg evig være!

Begge.

Af Fryd mit Hjerte hæver!
det sprænge vil mit Bryst!
Til Himlen Du mig hæver!
hos Dig boer al min Lust!

Isidor (smilende):

I Elfskøds milde Lære
vi ingen Tøffer ere.

Isella.

Vor unge Herre kiender
den Flamme ei her brænder.

Isidor.

Naar han er hos sin Pige,
ret som en Steen han staaer.

Isella.

Han ei et Ord kan sige:
derfor hun ham forsmaaer.

Isidor.

Hans Fader trostløs græder.

Isella.

Hans Son gjør ham ei Hæder.

Anden Scene.

De Forrige. Cargino, (som er kommen ind
under foregaaende Scene, og har yttret sin Rum-
mer over Isidors og Isellas Samtale, træder
nu pludselig frem.

T e r z e t.

Cargino (med Kraft):

For Hæder skal jeg stride —
hvis ei af Eorg jeg døer!

Isidor (forbløffet):

Hr. Junker! —

Isella.

De maa vide —

Sargino.

Tie kun! jeg veed det før!

Uden Medynk med min Smerte

dybt I krænkethar mit Hierte!

Mig forfølger jo i Nøden

Alles Dadel og Foragt.

Det er sandt: hos mig er Broden!

dette Hierte er for svagt:

hielper mig da ufortroden,

og for Jer jeg gaaer i Døden!

(pegende paa sin Hierne):

Jeg, desværre! veed det: her

lys ei smiler;

stummet hviler

Nattens mørke Taagehær! —

Løstes skal det dunkle Sloer

eller og Sargino døer!

Isidor.

Edle Herre! staaen os Arme!

Isella

Etraf os ei med Eders Harme!

Sargino (ved sig selv):

Elam Dig! — Sargino frygte?

Elavesind Din Aand nedtrøkte! —

Isidor og Isella.

Om I vides — !

S a r g i n o (afbryder dem):

Ynk mig, Venner:

jeg af Livet intet kiender!

(med stigende Kraft):

Jeg min fordums Sløvhed hader;

nu jeg hædre vil min Fader!

(Han lægger Haanden paa Hjertet):

Mit lyse Haab er der:

end Kraften blomstrer her!

(til Isidor og Isella):

Mine Venner, mig forlader!

Gaae, Isella, hent Din Fader.

Isidor og Isella.

Freidigt Mod De maa bevare,

saar forsvinder hver en Fare.

S a r g i n o.

Mine Sandser sløve vare,

men nu banker høit min Barm;

ukiendt Kraft gjør Sielen varm!

Isidor og Isella.

Tab ei Modet, ædle Herre!

Risomp for Hæder og for Ære!

(affides):

Gud ske Lov, det gik ei værre!

Let vi kunde vakt hans Harm:

end af Frygt slaaer høit min Barm!

(Isidor og Isella gaae).

Sammen:

Tredie Scene.

Sargino (allene): Himmelske Sophie! Du — Du allene har vakt mig til nyt Liv! Straalerne fra Dit Blik viisde mig den Bane jeg skal vandre: Vee mig om jeg snubler!

Fjerde Scene.

Pierre. Sargino.

Pierre. Hvad har I at befale, unge Herre?

Sargino. Pierre! kære Pierre! hvor er min skienne Cousine?

Pierre. Oppe paa Borgen, tænker jeg.

Sargino. Hun arbejder maaskee? — læser? skriver?

Pierre. Alt hvad I endnu ikke kan.

Sargino. Udmyg mig dog ikke, Pierre!

Pierre. Er det ikke ogsaa sandt? Saadan en vakker ung Herre — bygt som en Absalon — livagtig som Marmorhelten med Rollen i Brevens Dyrehauge, der seer ud som om han vilde sige: "Kom an! om I saa vare hundrede tusinde! vover I Jer et eneste Skridt fremad, saa hugger jeg Jer til Riidmad allesammen!" — paa Jeres Alder, rast og adræt i alle Maader: og endda hverken kunne læse eller skrive, — ja, ikke engang slaaes!

Sargino. I den sidste Maaned, troede jeg dog ikke, Du havde Grund til at klage over mig: Din Undervisning —

Pierre. Ja, naar det kommer an paa at slaes med Næverne, lader jeg mig ikke lumpe! I den Henseende er jeg saa lærd som en Magister; men for Resten —

Sargino. Du haandterer dog en Sabel ret godt.

Pierre. Ja, naar jeg bare forstod mere end at løfte den og lade den falde igien, "Det maa jeg ellers lade Jer, Junker: i de sidste fiorten Dage har I ikke været saa ueffen i Jeres Fægtekonst. I har en Maade at svinge Jeres Bærge paa — Naar jeg allerbedst tænker: "nu er Junkeren oppe i Veisret!" haus! faaer jeg et Drag over Laaret — og saa et over Armen — og derpaa et i Nakken! Skiondt det værker ind til Marv og Been, fornøier det mig dog. Hvem Pokker har med eet gjort Jer saa adræt?

Sargino. En Læremester — o! en Læremester — En eneste Underviisningstime af ham — o, den gjør Underværker! — Jeg kan ogsaa læse, Pierre: det skal Du nu ikke mere stånde paa mig for.

Pierre. Hvad? kan Junkeren ogsaa læse? nei, det er dog vel aldrig muligt!

Sargino (tager en Bog frem): Saa se da her!

D u e t.

S a r g i n o.

See, Pierre! hvad staaer her?
 Din Kundskab lad nu see!

P i e r r e.

Lov lidet! — A staaer der —
 og derpaa J — og E.

S a r g i n o (smilende):

Du læser ikke færdigt.

(med Børlse):

S o p h i e — det staaer her!

P i e r r e.

S o p h i e?

S a r g i n o.

Ja! see der!

(med Ild):

Hvilket Navn er vel saa elskværdigt!?
 At skrive det daglig min Dvælses er!

P i e r r e (leer):

Hr. Junkeren skriver?!
 I Spot med mig driver.

S a r g i n o.

Hvad staaer her nu mere?

P i e r r e (pegende paa Bogen):

Der? — der?

S a r g i n o.

Rigtig, Pierre!

Pierre.

J — J — J — J —

Sargino.

Du irrer!

Pierre (gientager flere Gange):

E —

Sargino.

Nei! Du Dig forvirrer!

(med Ild):

Sophies Navn staaer der!

Det ene mig glæder!

Det ene mit Hjerte er kiert!

Pierre (stolt):

Min Lærling gjør mig Hæder;

han i mit Fodspoer træder:

hans Fremgang ret mig glæder!

Alt dette af Mig har han lært!

Sargino.

Hvordan! af Dig? Ha! ha!

Sophie kom det fra.

Pierre:

Sophie? Ha! ha! ha!

(pegende paa sin Pande):

Nei, nei! her kom det fra!

Sargino.

Sammen:

O, min Lærerinde

var Kierligheds Magt!

Sammen: Mit Hjertes Veninde
 min Aand har opvakt!
 Pierre.
 Gaavidt ingen Kvinde,
 men Jeg har ham bragt!

Sargino (surrende i Bogen): Sophie! —
 Sophie! o, hvad det er sødt — himmelf sødt
 at lære at læse paa den Maade!

Pierre. Nei, hør! lad os nu tale Alvor:
 alle Jeres Læremestere, Junker, har jo sagt, at i
 Grunden var I et godt Stykke Køs; men at tænke
 paa, at ville lære Jer nogenting — det hialp lige-
 saameget som at slaae Vand paa en Gæs.

Sargino. Alt ja! Alle vare misfornøiede
 med mig.

Pierre. Undtagen jeg, javist! Og folgelig
 er det jo mig, som har lært Jer Alt hvad I kan:
 baade ride, og fægte, og læse og skrive! siig heller
 ikke andet til Jeres Hr. Fader, naar han engang
 kommer her.

Sargino. Men det troer han vel neppe, siden
 Du selv hverken kan læse eller skrive.

Pierre. Det var vel ikke første Gang, En
 tog sig paa at lære Andre det han ikke selv forstaaer!

Sargino. Min Fader! — jeg længes saa
 inderligt efter at see ham! og dog — skielver jeg der-
 for! —

Pierre. Han er her i Nabolandet, men har ikke engang villet komme her; saa vred er han paa Jer. Hele Egnen vrimler af Fiender, som hærge og ødelægge alting. Cu af Dagene komme de vel ogsaa her, og stikke Ild paa vor gode gamle Borg!

Sargino (heftig): Her paa Borgen!? —
— hvor Sophie er — nei! nei! først maae de indebrænde mig!

Pierre. Sagens hedder det, at vor gode Konge Philip August skal komme hertil, tugte de Riddinger saa de skal stee at Landens Ufærd og tage os i Forsvar. Gid han allerede var her med alle sine tappre Riddersmænd! Jeres Hr. Fader veed I vel, Junker, er draget i Forveien, og ligger i Leir ved Bouvigne?

Sargino. Ja, jeg veed det. Man siger endogsaa, at Kongen kommer her for at begive sig til Hæren, og at min Fader vil beverte ham paa sin Borg. O Gud! jeg elsker ham saa høit — endnu mere end jeg frygter ham! — men tale til ham, saaledes som jeg nu taler til Dig: det tør jeg dog aldrig!

Pierre. Lovist maa I tale, Junker! derfor har man jo faaet Mund og Mæle. I maae lære at tale til Jeres Soldater, naar I skal føre dem til Kamp og Seier mod Fienden; — I maa lære at tale med Jeres Konge, naar I har sægtet som en brav Karl og han da siger til Jer:

"Sargino! jeg er fornøiet med Dig!" —
for Potter! saa maa I kunne svare friskt fra Leve-
ren: "Det er intet at tale om, Du gode Fa-
der Konge! Naar man er god Underfaat,
og slaes for sit Fødeland, ih, saa maa
man enten seire eller blive paa Plet-
ten!" — Og endnu eet, Junker: I maa ogsaa
lære at tale med en kien Pige, enten for at
sige ret artig og høfligt til hende: "elsk mig en
Smule, søde Glut!" — eller for at takke hende
ret hjerteligt, naar hun er saa god af sig selv at
holde lidt af Jer.

Sargino (med Udtryk): Det Sidste, Pierre
— det sidste lærte jeg vist snart. D, mit Hjerte
figer mig, at jeg blev meget veltalende!

Pierre (lytter): Hvad er det? Trommer og
Trompeter — hor bare! hor!

Femte Scene.

De Forrige. Isella.

Isella. Fader! — Fader!

Pierre. Naa? hvad er der? —

Isella. Vore Folk rykke ind; jeg kunde
viende det franste Banner.

Sargino (lidenskabelig): Vore Folt — det
franske Banner! — o, kunde jeg stride under det —
for Kongens Vine — glæde og hædre min Fader! —
Jeg maa ud — ned, ned iblandt dem! (iler ud).

Siette Scene.

Pierre. Isella. Isidor.

Pierre. Men er det ogsaa sandt, Pige? —

Isella. Der kommer jo Isidor, som selv
har seet alting.

Pierre (til Isidor, som kommer): Naa, for-
tæl!

Isidor. Nu har jeg aldrig seet Magen! —

Pierre. Hvortil.

Isidor. Jeg er ganske aandeløs! —

Pierre. Gaa lad det dog engang faae Ende!

Isidor.

U r i a.

Med Paukere og Trommer
de tætte Heltestæder,
for at afvende Fæder
gaae frem med raske Fied.
Man siger, Kongen kommer;
han selv om Alt vil frede;

snart vil hans Haand udsprede
trindtom Lyksalighed!

O, kommer! lad os dele
de Glæder Hver besiele!

For Kongen vil vi knæle
som for en Fader ned!

(gaaer med Pierre).

Endende Scene.

Isella; (lidt efter) Sargino.

Isella (allene): O! gid jeg ogsaa kunde faae
Kongen at see, og torde gaae Hæren imøde! men
det sommer sig ikke for en Pige. En Konge! han
maa vist see forunderlig ud! jeg forestiller mig ham
altiid ligesom Patriarken Abraham oppe i Capellet,
eller som min gode gamle Bedstefader, der elsker os
Alle høiere end sig selv, og vaager for vor Lykke, naar
vi sove.

Sargino (kommer veemodig tilbage): Arme
Sargino!

Isella. Hvad er der gaaet Ter imod, Hr.
Junker?

Sargino. Du kan dog ikke hjælpe mig,
Isella!

Isella. Det er vel sandt. Men er det ikke Comtesse Sophie, som der kommer ned fra Borgen? Skal nogen i Verden kunne trøste Jer, saa troer jeg vist det maa være hende. (gaaer).

Attende Scene.

Sargino; (lidt efter) Sophie.

Sargino (allene): De Andre drage i Kampen — og jeg, jeg skal blive tilbage som en Kvinde! Men Sophie kommer! — Hvor hun er stion!

Sophie (kommer): Igien alvorlig, kiere Sargino?

Sargino. Kan jeg være andet? De tappe Riddere, Fædrenelandets Helte, komme her til Borgen: Sophie vil sammenligne dem med den arme Sargino —

Sophie. Hvorfor den arme Sargino? Den Sargino jeg nu seer, er ikke den, som for to Maaneder siden stod for mig. Ham kunde jeg blot ynke — denne maa jeg — agte! Han er min Fætter, min Ven, og kan ikke tabe ved at sammenlignes med Landets ædle Unglinger.

Sargino. Sophie! er dette sandt?

Sophie. Ja! Du beklager jo Dit Uheld, Du vil stræbe at oprette det, og lade den ædle Blod,

som ulmede under Asken, bryde ud i lyse Flammer.
Du vil blive Dit Navn og Din ædle Byrd værdig!

Sargino (med Ild): Det vil jeg! det skal jeg! — Nu først tør jeg høre mine Vene i Veiret, da jeg veed, at min skønne Cousine ikke bliver ved mig.

Sophie. Vren slumrede i Dit Hjerte — at vække den til Liv var mit Værk; jeg er stolt deraf!

D u e t.

Sophie (med Kraft):

Hvor Krigstrompeten gjalder
med hoi og festlig Klang,
didhen gaaer og Din Gang!
Hør! Pligtens Stemme kalder
hver Ungling paa Din Alder,
sin Konge at forsvare!
Ei vil Du undsløpe Fare
for Livet at bevare? —

Sargino (lidenskabelig):

O Gud! o Gud! Hold inde!
Nei, nei! min Siels Veninde,
kan sligt om mig Du tænke?

Sophie.

Tro ei, jeg vil Dig krænte!
Jeg viser Dig Dit Kald:
Du Hæder vinde skal!

(med høi Enthusiasme):

Du skal i Vaabendandsen!

erobre Seierskrandsen!

Seg seer om Din Iffe alt Glandsen
gienstraale i Heltenes Hal! —

Seg Haabets milde Stemme
i Hiertet kan fornemme!

den maler mig Din Hæder
med al sin Himmelglands!

Paa Banen Du betræder

Dig venter Seirens Krands!

Sargino (kysser hendes Haand): O Sophie!
Din høie Spaadom gaae i Opfyldelse!

Sophie. Det vil den! — Et ædelt Hierte
— et Hierte, som Dit, behøver kun at kiende sin
Pligt, for at opfylde den!

Niende Scene.

Pierre. De Forrige.

Pierre. De ere her! nu har vi dem her!

Sophie. Hvem?

Pierre. Alle de flinke Karle, som ville lade
sig slaae ihjel for os, og gaae i Kampen som til en
Springedands! (løber ud igien).

Sargino. Deres Bedrivter —

Sophie. — Vilde ikke udslutte Sarginos
 Billede af mit Hjerte. Hvad de ere — kan han
 vordel

Sargino. Vee mig, om det ikke skeer!

Tiende Scene.

Sophie. Sargino. Montigni (i Spidsen
 for en Deel) Krigere. Isella. Isidor og
 Pierre.

E h o r.

Frygten forsvinde!
 Glæden oprinde!
 Fra hvert et Hjerte
 flygte hver Smerte!
 Kongen sig nærmér!
 huld han os stærker.
 Under hans Fane
 paa Seirens Bane
 stride vi froe!
 Held ham omsvæve!
 Fryd ham omsnoe!
 Hæderen leve!!!
 den er' vi troe!

Montigni.

Recitativ.

Seer jeg Ser da igien, skønne Sophie!?

Hvilken glædelig Time

er denne for Montigni! —

Comtesse!

Eders Undigheds Straaler nu dobbelt skinne!

dybt i mit Hjertes Indre de sig indtrænge. —

Tag huldt mod dette Brev,

som Frankrigs Hersker, Kong Philip selv,

tilstiller Ser ved mig! —

I Eders Hænder nu min Skiebne hviler!

Et Vink af Ser for mig

er Livet — eller Døden!

Sophie (modtager Brevet med bulgt Hjertesangest, og læser det derpaa med stigende Bæven, som bemærkes og deles af Sargino): "Comtesse! Min
"fiække Billehardouin, som stred og faldt for sit
"Fædreland, var mig altfor tier, til at jeg skulde
"kunne glemme hans værdige Datter. Overbringeren
"af dette, skønne Sophie, er en ædel Riddar,
"hvis Lykke jeg ønsker at fremme. Det er mit
"Ønske at see ham som Eders Gemal, og Herrens
"Engle velsigne den Dag, jeg snart agter at knytte
"imellem min Ven og min Baabenbroders Datter.

Philip."

Sophie og Sargino (paa engang, affides):

Gud!

Quartet og Chor.

Sophie (affides, med Lidenſkab):
Store Gud! Af Skræk jeg bæver!

Sargino (affides, ligeledes):
Ham hun ægter! — og end jeg lever!?

Pierre (affides; nysgierrig):
Intet Godt det Brev betyder!

Montigni (givende Agt paa Sophie):
Ei ſin Taushed end hun bryder.

X Sophie, Sargino og Montigni (affides):
Frygt og Angſt min Siel betage!

Sammen:
X Hiertet banker Slag i Slag!
X Pierre (lyttende):]

X Jeg maa ſøge at opdage
X Sammenhængen ved den Sag!

Montigni (ærbødig):

Comteſſe! — end I tier?
Hvad ſkal jeg derom tænke?
Hvis ei I vil mig frænke,
ſaa end min bitter Qual!

fæld Dommen, Ekionne! tael!

Sophie (undvigende):

Jeg Kongen oppebier —
han kommer jo. — En Tre
hans Bud for mig ſkal være. —

Sargino (affides):
Min Dval mig vil fortære!

Pierre (givende Agt paa Sargino):
Han ei sin Harm kan dolge!

Montigni (til Sophie):
I Kongens Bud vil følge? —

Pierre (som før):
Hans Dval er den Forening! —

Sophie (undvigende med Fiinhed):
Hvis det er Kongens Mening —

Pierre (som før):
Han neppe sig kan røre! —

Montigni.
Nu vel? —

Sargino (med heftig Bæven):
O Gud!

Pierre (lyttende affides):
Lad høre!

Sophie (med Fiinhed):
Til Alt at estertænke
I nogen Tiid mig stænke!

(med et Blik til Sargino):
Hvem Hjertet skal tilhøre,
maa Hjertet selv afgjøre!

Sammen: de Følelser det røre
jeg nu ei tolke kan!

Pierre (affides og glad):

Med Snak hun ham om Munden veed at smøre!
hun skiotter ei om ham til Mand!

Montigni (til Sophie):

Jeg fatter hvad I mener:
kun Helten der fortjener.
Fra Kampen jeg hjemvender
værdig saa skion en Kon
som Frankrigs ægte Søn.

Montigni (med Choret):

Hen under Stridens Fane
at gaae ad Seirens Bane!
Hvor blodigt Banner vaier
Triumph vi høste skal!
vi vende hjem med Seier
og lyde Wrens Kald!

Sophie (affides):

Det Døder Kongen kræver
med Skræk mig giennemfører!
En Dolk foer i mit Hjerte
ved dette Tordenbud!

Sargino (affides, med stormende Lidenstabel):

Ham hun sin Haand skal give!
Gud! det min Død vil blive!
Dræb mig, o vilde Smerte,
den Stund, da hun staaer Brud!

Pierre (affides, betragtende Sargino):
 En Sky hans Ansyn dækker;
 et Uveir sammentrækker;
 jeg troer, han helst begiærte
 Comtesse selv til Brud!

Sophie, Sargino og Pierre
 (til Montigni og Krigerne):

J vende hjem med Seier
 fra Wrens høie Rald!

Montigni og Krigerne.
 Hvor blodigt Banner vaier,
 vi Laurbær plukke skal!

(Krigerne drage ud. Montigni kysser Sophie med Wrefrygt paa Haanden, og følger med. Sargino yttre Skinsyge, hvorved Sophie pludseligen standser, vender om, og rækker ham venligt Haanden; de følges ud sammen. Pierre gaar bagefter Krigerne).

Ellevte Scene.

Isella. Isidor.

Isella. Hvad jeg synes godt om den Ridder Montigni! Hans Væsen er ædelt og stolt som Canet-Georgs, hvor han overvinder Dragen. Det er ret en Mand for Comtesse Sophie!

Isidor. Tavist! hun forstaaer selv at haand-
tere en Landse. Det er et smukt Syn, naar Fæ-
stemø og Fæstemand saaledes passe for hinanden.

Isella. Lige unge —

Isidor. Lige gode —

Isella. Lige tierlige —

Isidor. Lige trofaste —

Isella. Com vi for Exempel!

Isidor. Ja, som vi! (vil omfavne hende).

Isella. Saa sagte! vi ere ikke Mand og
Kone endnu.

Isidor. Com jeg mærker, ligne vi hinanden
i alting, undtagen i Sjelighed. Jeg siger Ja —
men Du siger Nei.

Isella (smilende): Pigens Nei giver
Konens Ja desto større Værd.

A r i a.

Naar Præstens Amen
giver os sammen,
Alt hvad Dit Hjerte
vil, skal det faae!
Dig skal jeg pleie!
og fra Dit Leie
hver Sorg og Smerte
kan lyses maae!
Mig Egnens Piger

Alle misunder;
 er det et Under?
 Du elsker mig!
 Aldrig jeg sviger,
 Elskede; Dig!

(gaaer).

Tolvte Scene.

Isidor; (siden) Sargino.

Isidor (allene): Det er underligt nok, at høre en smuk Pige sige En reent ud, hvor høit hun elsker En! Man bliver saa heed om Hjertet — og saa stolt! — o, man bliver reent forstumlet! Det er blot Frierdagene — min Gud! hvor Ægtestanden maa være endnu tusinde Gange rarere! Men er det ikke Junker Sargino der kommer tilbage? — hvad han seer forstyrret ud!

Sargino (kommer): Jeg veed ikke af mig selv! Hvor er jeg?

Isidor. Med Forlov, Hr. Junker —

Sargino (heftig): Gaae Din Vej! gaae!

Isidor. Hillestam! hvad han er bleven omstabt! (gaaer).

Trettende Scene.

Sargino (allene, i Sindsbevægelse).

Recitativ.

O Gud!

(pegende paa Hoved og Hierte):

Her — her — er noget foregaaet,
som ei jeg selv begriber! —

Jeg græder! —

og mit Hierte banker hoit i min Barm!

Hvor jeg mig vender,

jeg skuer Montigni,

som Kongen byder min Sophie at ægte!

Værd er han hende: Land og Drot han værger!

(veemodig):

Men Jeg! at Jeg!

Græd! ja, græd, o Sargino!

Du er fortabt!

Dig Eliebne's Harm forfølger!

A r i a.

O Sophie! elste Pige!

see! jeg lever kun for Dig! —

Lad mig i min Grav nedstige,

naar hun rives skal fra mig!

(Med heftig Bæven): O Himmell! — hun kommer! — Jeg maa tage Flugten! Jeg maa dog i det mindste søge at fatte mig, inden jeg træder for hendes Næsen! (iler ud).

Fiortende Scene.

Sophie. Pierre.

Sophie. Var det ikke Sargino, som der ilede bort?

Pierre. Jo; han har ikke mere noget blivende Sted.

Sophie. Da undviger Sargino dog vel ikke mig?

Pierre. Det troer jeg just ikke heller. Han er vel snarere bange for at møde sin Fader, som ventes her til Borgen hvert Dieblig.

Sophie. Hvor kunde den gamle Ridder Sargino dog være saa streng imod sin Søn!

Pierre. Fordi han ikke ventede sig synderlig Glæde af ham.

Sophie. Den arme Yngling! her levede han forladt og forglemt af Alle, — uden anden Trøster end mig.

Pierre. Det er ogsaa først Eder, der har sat Mod i ham.

Sophie. O, det var mig saadan en sød Glæde!

Pierre. Ja, jeg har mærket det.

Sophie. I have Alle gjort Sargino Uret. Han føler — han lærer og tænker.

Pierre. Savist! Det kan han, næst efter mig, takke sin skionne Lærerinde for. Kun Skade, at han nu snart skal miste hende.

Sophie. Miste? — hvorledes det?

Pierre. Jø jo; givter I Eder ikke med Ridder Montigni?

Sophie (med Barme): Aldrig faaer den min Haand, som ikke forstod at vinde mit Hjerte!

Pierre. Men Kongens Villie —

Sophie. — Er afmægtig mod en fiæf og trofast Piges Beslutning!

Pierre (sagte): Jeg forstaaer hende! (hoit): Saa I har nok Lyst til at blive ved at undervise vor unge Lærling?

Sophie. Naar han kan have Gavn af mine Lærdomme —

Pierre. Bedstemæn! det troer jeg! i visse Ting har han godt Næmme. Hvad mener Comtesen, om jeg hentede ham her tilbage?

Sophie. O ja — hvorfor ikke? — jeg kunde opmuntre ham lidt — af blot Medlidenhed.

Pierre. Hvad andet? af blot Medlidenhed! —
 Maa da, jeg springer efter ham — af blot Med-
 lidenhed! (sagte) Pokker staaer i den Kierlighed!
 Gaa snart den ikke vil være kiendt af alle og enhver,
 tager den strax en Forklædning paa; men Skalken
 titter dog frem under Raaben! ja, Skalken titter
 dog frem! (gaaer).

Femtende Scene.

Sophie; (siden) Pierre og Sargino.

Sophie (allene): Sargino undviger mig! —
 hvorfor? — Jeg mærkede nok hvilket heftigt Ind-
 tryk Kongens Brev for gjorde paa ham! — og jeg
 selv? — ak! vore Tanker mødtes — som vore
 Hjerter! — Men tys! han kommer.

T e r z e t.

Pierre (kommer med Sargino, som nærmer sig
 frygtfuld).

Ei saa bange!

Tusind Gange

J so talde alt med hende;
 hendes Mildhed maa J kiende.

Bedre Læge ei J finder:

Læbens Lyd alt Balsom er.

Hvert et Saar hun let forbinder:

Hun har Patienten kier.

Sargino (med Tilbageholdenhed):
O Sophie! see mig her!

Pierre.

Bort med disse Complimenter!
flyttet Stund man ei indhenter.

Sophie (med Godhed):
Vor Sargino flye en Søster,
der saa huldt som Jeg ham troster? —

Pierre (meget glad):
See! det kalder jeg at tale!
Det er Ord, som Hjertet male!

(til Sargino):

Lig nu længer ei i Dvale,
men lad see, I er en Mand!
Grib Minuttet før det iler!
See, den skionne Froken smiler! —
Grib den Haand, hvor Lykken hviler! —
Mig hans Kulde ærgre kan!

(affides):

Hvis hans Plads jeg torde tage,
hun vist ikke skulde klage;
ei jeg længe vilde vrage,
men greb dristig til paa Stand!

(Han gaaer).

Sextende Scene.

Sophie. Sargino.

Sophie. Frygt ikke, Sargino, at jeg mis-
 kiender Dig saaledes som Pierre, og antager en
 ædel Delicatesse for Kulde. Siig mig: hvorfor er
 Du saa modfalden?

Sargino. Fordi jeg endnu aldrig har været
 saa bedrovet.

Sophie. Og Årsagen?

Sargino. Årsagen! — Al! er det da
 ikke meget tungt at maatte rødme for en elsket —
 Søster? og at være hadet af sin Fader?

Sophie. Nei, Din Fader hader Dig ikke;
 det er for meget sagt.

Sargino. Jo, det maa han, thi jeg for-
 tiener det — og just det forbitter mig hver en Lis-
 vets Glæde! (seer med Æmhed paa Sophie). Di
 først nu har jeg ret lært at føle, hvor det er sødt —
 hvor det er nødvendigt for Hjertet at vide sig elsket!

Sophie (slaaer Hænderne ned). Med disse Fø-
 lelser vil Du snart fortjene det Du ønsker Dig.

Sargino. Var jeg Montigni — !

Sophie (afbryder ham hurtig): — Saa var
 jeg ikke den, der opfyldte Dit Hjertes Ønske.

Sargino. O, skionne Frenke! hvor Du
 henrykker mig! — Saa vil Du da ikke ægte ham?

Sophie. Aldrig!

Sargino. Men naar Kongen nu befalede det? —

Sophie. Kongen er retfærdig og naadig, og kan ikke begiære min Ulykke.

Sargino. Din Ulykke? hvad horer jeg! (med Ild): D, hvor jeg nu skal oprette hvad jeg har forsømt! hvor jeg skal stræbe, hige, lære! —

Sophie. Det er Veien til Din Faders Hierte — og til den Piges, som engang rækker Dig sin Haand som Brud.

Sargino (med Udbrud): Til Dit, Sophie! (Hun tier). — Siig mig: er det Veien til Dit?

Sophie. Sargino!

Sargino (med Kraft): D! saa lad Skieb-
nen reise Fielde — gyde Ildstrømme derimellem — :
jeg skal overstige Fjeldene — kæmpe mig fremad
igiennem Luer og Flammer, og naae mit skionne
Maal! — Svar mig, Sophie!

Sophie (undvigende med Kiinhed): Har Du læst noget i den Bog jeg stuede Dig?

Sargino. Ja.

Sophie. Skal vi læse sammen?

Sargino. Jeg tør ikke. Naar jeg begaer Feil, saa leer Du mig ud.

Sophie. Sophie lee sin Ven ud! — Kom,
og sæt Dig her.

Sargino. Velan!

D u e t.

Sargino (læser):

"Himmelen her paa Jorden
er for mig aabnet vorden! — "

(Han standser og seer henrykt paa Sophie).

Sophie (læser rodmende):

"I Diet — "

Sargino (afbryster hende med Ild):

"I Diet af Sophie!"

Sophie (forlegen):

Mit Navn staaer her? — Nu mere!

Sargino (med Udtryk):

Det Navn er sode at lære!

Sophie (affides):

O, gib han vilde tie!

Jeg rød som Rosen er.

Sargino (som før):

Strax den Lektion jeg fatter;

jeg Navnet finder atter,

naar jeg det søger — her!

(han peger paa sit Hjerte).

Sophie (peger, undvigende at svare, paa Bogen).

S a r g i n o (læser, med Hentydning til Sophie):

"Rosen i Unde er hun liig,
 "naar den for Zephir aabner sig.
 "Liflig som Blomstens Rødme
 "er hendes Aandes Sodme;
 "dog kort er Rosens Vaar! — "

(han holder op at læse, og siger henvendt til Sophie):

Men Dyden ei forgaaer!

S o p h i e (med Godhed):

Smukt agtsom og forsigtig!

Du læser ikke rigtig.

S a r g i n o (med Dmhed):

Dm end jeg taber Tanken,

dog Hjertet følger med.

S o p h i e (affides):

En heftig Hjertebanken

opgloder Rinden heed!

(hvit):

Bliv nu kun ved!

S a r g i n o.

Ja vel!

(læser atter):

"Ein Dmhed at udtrykke,

"o, hvad er liigt det Held!

"Dog jo! en større Lykke

"er den, naar elsket Pige

"sin Ven vil kierlig sige — "

(Han standser og seer bønlig paa Sophie).

Sophie (rødmende):
"Jeg elsker!"

Sergino (glædedrucken):
Himlens Rige
hor' jeg i Ord næstige!
"Jeg elsker!" D, gientag det, Pige!
Sophie.

"Jeg elsker!"
Sergino.
Hvad lærte
Dit Hjerte
at tale?!

Sophie.
Det læres ei af Nogen.

Sergino (bævende):
Det kom da ei af Nogen?

Sophie (med Udtryk):
Min Siel skal Tønen male!

Begge (med Lidenſkab):
Hvad Fryd igiennemſtrømmer
mit himmelglade Hjerte!
I Eden jeg mig drømmer
blandt Engles Salighed!
Forſvunden er hver Smerte!
nu ſtraaler Fryd og Fred!

Sophie. Sergino! Du har ſralokket mig
en Hemmelighed! men, det angter mig ikke! D,

min Ven! Du vil engang blive den rene Kierlighed
værd, Du har indskudt mig.

S a r g i n o. Hvad kunde saaledes vække Din
omnie Deeltagelse for mig!

S o p h i e Dit Uheld, Din forladte Tilstand
— og en lønlig Ahnelse, som det glæder mig at
nære: at Gienstanden for min Kierlighed engang i
Tiden vil hædre sin: Forsædres Navn.

S a r g i n o. Ja, Sophie! ja! jeg skal for-
tiene den Yndest, hvormed Skionhed og Dyd hæ-
dre mig!

S o p h i e. Dog, Sargino, lad os ikke smigre
os med for sebt et Haab! —

S a r g i n o (uroelig): Hvad mener Du?!

S o p h i e. Jeg bliver maaskee aldrig Din!

S a r g i n o. Store Gud! skulde den lyksalige
Montigni — ?

S o p h i e (med ædel Stoltthed): Naar Sar-
gino eier mit Hierte, bør han da frøgte, at
nogen anden kunde erholde min Haand? Nei,
min Ven, nei! Ikke Din Fader, ikke Kongen selv,
ikke hele Verden skulle nogensinde kunne tvinge min
Siel! Jeg elsker Dig, og indtil Døden skal jeg elske
Dig, endogsaa uden Haab. Jeg er uformuende;
Dine Kligdomme ere umaadelige: Din Fader vil
aldrig give sit Minde til en Pagt, som Egennytten
gior umulig. Men har vor Kierlighed vakt Dig af
den Dvale, hvori Du hidtil var nedsiunken, o, saa

velsigner jeg den! Elsk mig, saalænge jeg leder Dig ad Hæderens Bane. — Naar Dyd og Heltemod have fæstet varig Roed i Dit Hjerte, saa hor op at elske mig, og jeg vil troste mig ved Tanken om hvad jeg har virket.

Sargino. Sargino hore op at elske Sophie! Min Siel har nylig lært at kiende Dyd og sand Ulyksalighed: Sophie og disse to Følelser ere uadskillelige. Dyden, Æren og Sophies Billede skulle bevares her — (lægger Haanden paa Hjertet): saalænge der rinder en Draabe Blod i mine Aarer!

Sophie. O, min hulde Broder; hvor dette fyrige Udbrud af Din Siel henrykker mig! Jeg seer alt i Tanker den Dag, da Rygtet om Dine Bedrifter vil trænge til mit Dre, og giøre mig stolt af mit Værk! Da vil jeg raabe: "See! Sarginos Kierlighed til mig skylder Fædrenelandet Held og Frelse!"

Sargino. Sophie! Du opflammer mig! Tor jeg ogsaa engang attraae Hæderens Løn?

Sophie. Du maa fortjene den! Kom ihu, at den sande Riddermand lever ikke for sig selv, men for sit Fædreneland, sin Konge og de Ulykkelige! Hans Arm maa stedse være væbnet til Hielp for den undertrykte Ustyldighed, til Værn for Enken, den Fattige og den Faderløse. Hans Formue tilhører ikke ham, men alle Ulykkelige. Gud, Ære, Fædreneland, Din Konge og Dine Tankers Dame —

Sargino. Det er Sophie — min Sophie!

Sophie. Ja, Sophie — Din Sophie!
 Lad alle disse stedse svære Dig for Die! tænk: at de
 følge Dig, bevogte Dig, at de læse i Din Siel, og
 dom saa selv, om noget er Dig tilladt, som Wren
 misbilliger!

Sargino. Ja! hvad jeg end foretager mig,
 vil jeg sige: "Sophie er her! — Sophie seer mig!
 — vilde hun bifalde denne Handling?" — og er
 jeg da saa lykkelig at torde smigre mig dermed —
 o, saa er jeg rolig i mit Hierte!

Sophie. Sargino! vil Du være mig dob-
 belt kier, saa tag stedse den værgeløse Kvinde i For-
 svar! Manden er hendes fødte Beskytter. Er hun
 ikke hans Barndoms Støtte, hans modne Alders
 Fryd, og hans Alderdoms eneste Trost? Alle disse
 hellige Rettigheder tale for os til Edlingens Hierte.
 — Vee den Usling, som frydes ved at fornedre og
 besticæmme den fromme Kvinde!

Sargino. Vee ham!

Sophie. Du maa ære enhver quindelig
 Skabning —

Sargino. Og kun elske Sophie! —
 Ja, store Gud! det sværger jeg — og Du horer
 min Eed!

Sophie. Sargino! kiere Sargino! —
 Men seer jeg feil! er det ikke Din Fader, som
 kommer hisset med Pierre?

Sargino. Min Fader? Gud! jeg stielver!
Hvorledes vil han behandle mig?

Sophie. Som en Fader, naar Du er freidig og uforsagt. Men lad os træde tilside, at Du kan fatte Dig.

Sargino. O Gud! Sonnen bæve for sin Faders Afsyn, der burde være ham en Himmel!
(gaaer med Sophie).

Syttende Scene.

Sargino Fader med to Baabenbrugere.
Pierre. Isella. Isidor.

F i n a l.

Pierre (syslende om Sargino Fader):
End kommer Kongen ikke;
men snart vi kan ham vente.
Jeg vædder, af hans Blikke
paa Timen jeg ham kiendte!
Strax, naar man Kongen seer,
man giætter hvem det er!

Sargino Fader.
Her paa mit Guds hver Underdan
til Velkomst hilse ham paa Stand!

endfiondt med skyldig Hæder
vi ei ham prise kan.

Isella.

O Gud! hvor jeg mig glæder
til Kongen at bestue!

Isidor.

Jeg ham imøde træder,
besielt af Trostabs Lue!

Pierre.

Tro deler hver en Borger
sin Konges Tryd og Forger.

Sargino Fader.

Han offerer No og Hvile
for sine Sønners Vel;
vor Glæde er hans Held.

Isella. Isidor og Pierre.

O, gid han vilde ile
at ende huldt vort Savn!
Vor Ven! hast til vor Favn!

Sargino Fader.

Hvor er Sophie?

Pierre.

See hende der
med Eders Søn sig nærme.

Attende Scene.

De Forrige. Sophie. Sargino.

Sophie og Sargino.

(i Baggrunden, assides):

Himmel! Du { ham
 { mig bestkærme!

sig Farens Timer nærme.

Sargino Fader (til Sophie):
Kom, Datter, til Din Fader!

(omfavner hende):

Du er mig barnlig kær!

Sargino Søn (frygtløs):

Min Fader

J tillader

Sophie —

Sargino Fader.

Ja, jeg hende kalder
en Støtte for min Alder!
Men Du, som Liv mig skulder,
hvad skuer jeg i Dig?

Sophie (med Varme):

Ei Fordom blindt J hylder!
Naar Helten er uddannet
en Pryd for Fædrelandet
han end tør vise sig.

S a r g i n o F a d e r (til E o p h i e):
 Du gierne ham undskylder,
 og Søsterpligt opfylder.

(til S a r g i n o):

Tør jeg staae Liid til hende,
 og Dig for Son erkiende
 med kierligt Fadersmiil?

P i e r r e (med Udbrud):

Det kan I uden Fare!
 det tør jeg frit forsvare!
 Omsider det sig vise vil,
 hvad vor Hr. Junker duer til!
 han er ret flink og snild.

S a r g i n o F a d e r (til S a r g i n o S o n):

Vil Sonnen værdig være
 mit Stammenavn at bære?

Vil Du mig giøre Ære?

Kom! nærm Dig hid! — Du hæver?

P i e r r e (affides):

Tilsidst mit Mod sig hæver.

S a r g i n o (med Taarer):

De Raar, hvori jeg lever! —

S a r g i n o F a d e r (fortørnet):

Hvordan! En Mand — og Taarer!

S a r g i n o S o n (veemodig):

De dybt mit Hierte saarer!

E o p h i e (bønlig):

Vil I Jer som kierlig Fader!

Sargino Fader (affides):

En Taare Rinden bader!
for svagt mit Hjerte er!
Jeg føler, jeg er Fader;
endnu han er mig kjer!

Sargino Søn.

Jeg hades af den Fader,
som er min Siel saa kjer!

Pierre (affides):

Han ikke meer ham hader:
Forsoningen er nær!

Sophie, Isella og Isidor (affides):
Stormen ti sidst aflader,
og Glædens Stund er nær!

Sargino Fader (til sin Søn):

Jeg alting Dig forlader.
Omfavn en kjerlig Fader! —
Man Baaben skal Dig bringe;
prov Sværd og Spyd at svinge;
kan Du en Ræmpe tvinge,
saa kalder jeg Dig Søn!

(til Sophie):

Dig Montigni begiærer;
ham Kongens Yndest ærer;
Fron Du det Haab han nærer:
ræk ham Din Haand til Len.

(til Sargino Son):

Udbyd mig! iil at kixampe!
 Kun det min Harm kan dæmpe.
 Jeg Navn af Son kun giver
 den, som er værdig mig;
 Vee Dig, hvis feig Du bliver!
 da jeg forbander Dig!

(gaaer med Baabendragerne).

Mittende Scene.

Sophie. Sargino. Isella. Isidor.
 Pierre.

Pierre (til Sargino Son):

Hille Skam! nu, Hr. Junker, det gielder!
 Lad nu see, om en Fiende I fælder!

Sargino.

Enart jeg frydes, snart atter jeg bæver!
 Mellem Frygten og Haabet jeg svæver!

Sophie.

Lad Dig Kierligheds Almagt oplive!
 evig tro Dig Sophie vil blive!

Sargino (urolig):

Montigni! —

Sophie.

Ei paa ham skal Du tænke;
ene Kampen Din Hu maa Du skænke.
for Din Fader ei længer at trænke,
viis Din Styrke i mandige Dyst,
og at Modet besicler Dit Bryst!

Sargino.

Jeg da skal —

Sophie, Isella, Isidor og Pierre
— Vinde Hæder i Feldten!

Sargino.

Og jeg kan —

De Andre Fire.

— Stride tappert som Helten!

Sargino.

Og Sophie!?

Sophie (med Ild):

Tro i Moden,

tro i Døden

er lyksalig, naar hun seer sin Ven
haste i Kamp som til Dandsen hen!

Sargino (syrig):

Nu, velan da! Jeg haster i Striden!

De Andre.

Gaae at seire, og spild ikke Tiden!

Sargino.

Hvad jeg tabde jeg atter indhenter!

De Andre.

Laurbærkrandsen paa Seireren venter.

Sargino.

J mit Hierte jeg føler en Flamme,
som opliver og hæver min Siel!

De Andre.

Gaae at hædre Din Fædrene's Stamme,
og Din Lon vorder Kierligheds Held!

(Alle gaae ud efter Sargino).

A n d e n A c t.

Første Scene.

(En stor Vaabensal i gothisk Smag, behængt med
Rustninger, Ewarde og Skjolde. Midt i Salen
staaer Carl den Stores Billedstøtte paa en For-
høining).

Isidor. Isella.

Isella. Siig mig: hvor har Du været henne
i al den Tiid?

Isidor. Ude paa Landeveien, for at passe
paa, naar Kongen kom.

Isella. Naa, saae Du ham? var der stort
Følge med ham? Seer han lion ud? Hvad sagde
han til Dig?

Isidor. Ikke et Ord!

Isella. Ikke? og hvorfor ikke?

Isidor. For jeg saae ham slet ikke. Jeg
var] krøbet op paa en Bakke, hvorfra jeg kunde
see langs hen ad Veien; jeg stirrede og stirrede, og
ventede og ventede! Men da jeg mærkede der ingen
Konge kom, hvad mener Du saa jeg gjorde? —

Isella. Nu?

Isidor. Jeg gik smukt min Vej hjem igien!

Isella. Var det Alt? Men vor unge Her-
res Fader — han blev derude?

Isidor. Savist! Og der er en Huggen, maaske
Du troe!

Isella. Hvem hugges da?

Isidor. Junker Sargino!

Isella. Med sin Fader!?

Isidor. Vist ikke! Med en Raabenbrager,
der er saa stærk som Goliath selv; men vor lille
David tumler sig saa lystig omkring med ham, at
der fløi Gnister haande af Sværd og Rustning — og
endda er den gamle Herre ikke fornøiet.

Isella. Ips! der er Fader! han seer ogsaa
bister ud.

Isidor. Jeg troer alle Fædre har faaet en
Skrue løs i Dag!

Anden Scene.

Pierre. Isella, Isidor.

T e r z e t.

Pierre (heftig):

Hvad giøre I der?

Hvorfor staae I her?

(til sin Datter):

Du stedse med Pogen

der kryber i Krogen;

og søger Dig nogen,

Du staaer hvor han er!

Isella (forlegen):

Det traf sig tilfældig

jeg Isidor mødte —

Pierre (spottende):

Den Ting var ret heldig,

at paa ham Du stødte!

Men Sagen jeg kiender:

den daglig Jer hænder!

Isidor (undskyldende):

Faer Pierre! Din Datter

gik just giennem Salen —

Pierre (bister):

Viid: hænder det atter,
saa bliver jeg galen!
Du vogte Din Rng,
at ikke jeg kommer;
thi bliver jeg først Dommer,
saa vanker der Strng!

Isidor.

Jeg sværger at —

Pierre (heftig):

Stille!

Isella,

Jeg, Fader, blot —

Pierre.

Stille!

Isidor (til Isella):

Forgiæves at ville
hans Brede nu stille!

Isella (hvidskende):

Vi sagte og stille
bortliste os ville.

(De snige sig tæt klyngebe til hinanden hastig henimod Udgangen).

Pierre (vender sig pludselig om):

Hvad! — hvad! — End I ville
Der ikke adskille!

Isella og Isidor (pegende til Døren):

Vi hist, maae I vide,
gaae hver til sin Side.

Pierre (stoiende):

For Tanden!

fra hinanden!

hvis ikke gaaer det galt!

Isella og Isidor (uden at slippe hinanden):

Vi gjør hvad I byder,
og villigen adlyder!

Isidor (sagte til Isella):

Til Trods for hans Griller
os Intet adskiller!

Pierre.

For Tanden!

fra hinanden!

hvis ikke gaaer det galt!

Isidor og Isella.

Vi adlyder

som I byder!

(sagte):

Det er dog ret fataalt!

(hoit):

Ja, ja! vi stilles alt!

(De gaae ud).

Tredie Scene.

Pierre (allene): Det haardnakkede unge Toil
 de hænge sammen som Borrer! Egentlig kunde det
 ogsaa være ligegodt, siden de dog skal være Mand
 og Kone. Naar de først har havt hinanden et
 Aarstiid eller to, forgaaer den Hede nok. Jeg har
 kiendt flere saadanne forelskede Eyrsvampe, der ikke
 kunde affce hinanden i Frierdagene, men en Maaned
 efter Brylluppet vilde de have hver sit Sovestue;
 det er Verdens Lob. Jeg skændte kun paa dem,
 fordi jeg var arrig i Hovedet over min Junker. Jeg
 kan gaae hjem og lægge mig, baade med min Fæ-
 tekunst og Ridetekunst, mærker jeg nok! At Sargino
 ogsaa skulde være saa uheldig at dratte af Hesten!
 Men det var Faderens egen Skyld: hvorfor snær-
 tede han Bæstet med Pidsken, som hverken de t eller
 Rytteren ventede sig? Har man seet Mage! at for-
 lange af den arme Knos, at han skal sætte over en
 fem Alens bred Grovt med et Harnisk paa Kropp-
 pen, der veier over 200 Pund! Saa maa man jo
 falde, især naar man gøres modløs, ved at høre
 lutter Gloser og Gluffer, og ikke et eneste venligt
 Ord! — Der kommer han, Stakket!

Fjerde Scene.

Pierre. Sargino (i heftig Sindsbevægelse):

Sargino (ved Indgangen): D, min Fader!
Du er selv Skyld i mit Uheld! —

Pierre. Frisk Mod, Hr. Junker!

Sargino. Nei! den Skam kan jeg ikke
udholde!

Pierre. Men betænk dog —

Sargino. Gid jeg var død!

Pierre. Døe, naar man er 18 Aar? jovist!

Sargino. Jeg er født under en uhykkelig
Stjerne! Skiebnen bliver mig aldrig gunstig.

Pierre. Mod i Brystet! Jeg kan for min
Død ikke lide at høre saadan Enak.

A r i a.

: Større Dumhed ei er til,
end naar strax man sige vil,
fordi Skiebnen ei er mild:

"Jeg vil himle! skynd Dig, Død!

"Kom! gior Ende paa min Mod!"

Nei, saalænge man har Livet
er dog aldrig Alt opgivet!

Sargino (nedsunket i sin Sorg):

D! hvem roes ved min Smerte?!

hvor seer jeg en Vennehaand?!

Hvo vil hæve knuuste Aand ?!

Hvo vil trøste dette Hjerte ?!

P i e r r e.

Hør mig :

Eiig, at I er molesteret

og i Faldet maltracteret!

Eiig, at I er reent forslaaet!

at en Fod af Led er gaaet!

at I pludselig i Kampen

fik en Mindelse af Krampen!

I maa larme, støie, skielde!

I maa skraale, bande, smelde!

(talende):

"Død og Liv!" maa I sige! —

Naar Hr. Junkeren gjør dette,
lader man ham nok i Ro.

Jeg en Flaske Biin tør sætte;

hvad jeg siger kan I troe!

(Da Sargino ikke horer, efter ham, bliver han ved):

Dette Forslag Ier misliager!

Muligt dette ei I vrager:

Gaae mod Døden

ufortroden,

trods hver Fare tiæf i Døden!

Mens I skriider hist i Kampen,

og anstrænger Mod og Kraft,

gatter jeg mig her ved Dampen

af en Flaske Druesaft!

J for mig maa gierne stride,
vinde Hæder,
som Jer glæder:
jeg med Glas i Haand vil sidde,
Livet nyde,
og mig fryde!

Mens J strider hist i Kampen,
og anstrænger Mod og Kraft,
gotter jeg mig her ved Dampen
af en Flaske Druesaft!

(Han gaaer).

Femte Scene.

Sargino; (lidt efter) Sophie.

Sargino. Nei, feig er jeg ikke, men uvant
til Kampen. D. Fader! hvor nænde Du at be-
skæmme mig saaledes!? D, Sophie! Sophie! —
hun kommer! — Hun skal ikke blues ved mig. Jeg
vil flye dette Sted — og døe!

Sophie (kommer, og standser Sargino ved
Udgangen).

Recitativ.

Sophie (med Dmhed):

Elfte Ven! tag ei Flugten!

Til Din Sophie

hæv veltilmøde Ligt!

S a r g i n o (krænket):

Du saae hvor høilig
min Fader mig bestæmmed!

S o p h i e.

Det ei Dig krænke!
han blot onsker Din Hæder
midt i sin Brede.

S a r g i n o (med Smerte):

Hans Hierte har jeg mistet!

S o p h i e.

Du det atter maa vinde!

S a r g i n o.

Mig hans Harmen nedkuer! —

S o p h i e (med stigende Ild):

Vind hans Yndest!
den paa ny vil Dig hæve.

Styrt Dig i Kampen!
sving med Bælde Din Kæmpe!

Paa Vrens Bane
aabne Dig en Hædersvei!
Trods Kampens Rædsler,
hvor Død og Farer true,
med freidig Styrke! —

Vil ham, at i Din Barm, et Hierte
ham værdigt banker:

Helten i Sonnen
lær ham ved Daad at agte!

S a r g i n o (med Kraft)

O, underfulde Stemmeh
her Du indtrænger
med Tordenrøst! —

O Elskte!

leve adskilt fra Dig:

den Tanke dræber!

Men dog Du ei mit Mod
i Tvivl maa drage.

Jeg skal slaae!

vinde Seier! —

Edleste Pige!

elst Du Sargino,

naar det hans Daad fortjener!

D u e t.

S o p h i e (med varm Følelse):

Du, som mit Hjerte

Kierlighed lærte,

hædre Din Stamme,

og vord dens Kyst!

Din Koes mig glæder!

Min er Din Hæder!

Nær Wrens Flamme

i mandigt Bryst!

S a r g i n o (med Udtryk):

Du, som mit Hjerte

Kierlighed lærte:

troe jeg min Stamme
 skal skænte Lyst!
 Din er min Hæder;
 min Nøes Dig glæder.
 Foel Wren flamme
 i dette Bryst!

Sargino. Saa jeg har da ikke tabt Din
 Hoiagtelse?

Sophie. Den krænkede Ungling har vundet
 nye Rettigheder til mit Hierte. Vær freidig og
 mistro Dig ikke selv. — Din Fader kdmmer.

Sargino. Han vil ikke engang see mig!
 værdiger mig ikke et Blik! —

Siette Scene.

Sargino Fader. Sophie. Sargino
 Son.

Sargino Fader. Min Datter — tilstæd
 mig at give Dig dette søde Navn. Du er jo den
 Eneste, som kan erstatte mit bittere Tab — (med
 et harmfuldt Blik til Sargino): — da jeg ingen
 Son mere har!

Sargino Son. Min Fader! —

Sargino Fader (hydende): Lie!

Sophie (med Varme): Jo, Herre! I har
 en Son, hvis Hierte knuses af en Faders Foragt!

— I har'en Son, som et eneste, venligt, opmun-
trende Ord fra Eder's Læber vilde opflamme og dans-
ne til Delt.

Sargino Fader. Nok om den Uværdige!
— Sophie! Du veed Kongens Villie. Montigni
brænder af Længsel efter at blive Din Gemal, og
har Kongens Samtykke.

Sophie (med ædel Kraft): Kongens? Jeg
havde troet, at mit var i det mindste ligesaa vigtigt.

Sargino Fader. Kierlighed vil blive en
Frugt af Tiden og Hoiagtelse.

Sophie. Jeg frygter —

Sargino Fader. Hvilket Eprog!

Sophie (med Udbrud): Det er Hjertet!

T e r z e t.

Sargino Fader (med Strengbed):

Dit Evar jeg kan begiære!

Du bør min Villie ære,

thi hvad jeg Dig befaler

er Majestæten's Bud!

Sargino Son (affides):

O Gud! hvor strengt han taler!

Med Magt et Evar han kræver!

Uf Skæ! mit Hjerte hæver! —

Sophie (med Fasthed):

Det skal en Lov mig være,

i alting Jer at ære;
 men ei I maa begiære,
 at skue mig som Brud;
 jeg lyder ei det Bud.

Sargino Fader (streng):
 Siig mig en Grund!

Sophie (frøgtfom):

Mit Hierte —

Sargino Fader (som før):
 Tael ud!

Sargino Son (affides):

D, Qual og Smerte!

Sargino Fader (med stigende Harm):
 Tael dog!

Sophie (som før):

Tillad! —

Sargino Fader (som før):

Saa svar mig!

Ulydige! forklar Dig!

Sophie.

Mit Hierte ikke meer
 mit eget er!

Sargino Fader (støder hende fra sig):
 Ha! falske Pige!
 det tør Du sigel?

Sargino Son.

Sammen:
 X
 X

Dette dobbelt hans Harm antænder!
 Hvem hun elsker han ei veed.

Sammen!

Sophie (ædel og fast):

Hvad jeg føler, jeg bekiender;
Skyldfri er min Kierlighed.

Sergino Fader.

Frygt en Faders Myndighed!
Lyd mit Bud! hold Dig bereed!

Alle Tre (affides):

Hjertet slaaer! Med Frygt det kæmper!
Intet Middel her jeg seer!
Sieleangest Modet dæmper!
som forvildet Sandsen er!

Sergino Fader (heftig til Sophie):
Eiig paa Stand: hvem er den Frække,
Du har Mod at foretrække?

Sophie.

Ei hans Navn jeg aabenbarer;
jeg i Hjertet det bevarer.

Sergino Fader.

Kongen jeg mit Ord har givet,
og det er mig kiert som Livet!

Sophie (fast):

Dver Livet kan Du byde;
Hjertet kan Dig ei adlyde!

Sergino Fader (til sin Søn):

Du, som med Sophie lever:
taet! af Dig hans Navn jeg kræver!

Sargino Søn.

Navnet? —

Sargino Fader.

Ja!

Sargino Søn.

Lad af, jeg beder!

thi jeg kan ei svare Eder.

Sargino Fader.

Jeg forstaaer Jer! Lad saa være!

Mig at dræbe I begiære!

Jeg i Kamp mod Fiendens Hære

gaaer at ende al min Qual!

Sophie og Sargino Søn.

Hør mig, Fader!

Sargino Fader.

Jeg Jer hader!

Sophie.

Hør mig Arme!

Sargino Fader.

Frygt min Harm!

Sargino Søn.

Ei min Smerte — ?

Sargino Fader.

— Naar mit Hjerte!

(vil rive sig løs).

Sophie (holder paa ham):

Bliv!

Sargino Fader.

Mig slipper! —

Sargino Søn.

Elfte Fader!

Sargino Fader (i en truende Stilling):

Kald mig —

Sophie og Sargino (bævende):

Himmel! —

Sargino Fader (bliver ved):

— ikke Fader!

Jeg Dig hader!

Sophie og Sargino (knælende):

Her vor Klage!

Sargino Fader (lidenskabelig):

Jeg paa Stand i Kamp vil drage!
der jeg Døden finde skal!

Sophie.

Rov mig Livet! end min Plage!

Døden ligner ei min Qual!

Sargino Søn (fortvivlet):

Tag det Liv, Du gav, tilbage!

Døden ligner ei min Qual!

(Sargino Fader styrter ud).

Endende Scene.

Sophie. Sargino Søn.

Sargino Søn. O, Sophie! —

Sophie. Græffelige Tante! Jeg skulde jage ham i Døden! Var det Konnen for hans Velgierninger! —

Sargino. Sophie! dersom vor Kierlighed ahnede ham, var jeg forloren!

Sophie. Frygt intet!

Sargino. For mig intet — men alt for Dig!

Sophie. Jeg tilstod jo ikke vore Hierters lykkelige Hemmelighed.

Sargino. Men hans Blik — hans Ord — hans Harm — O, lad Skiebne's hele Brede falde paa mig, naar blot Du og Han skaanes! — Men her en elsket, tilbedet Brud — og der en Fader — en Fader, som styrter i Kamp, for at søge Døden!

Sophie (som begejstret):

Recitativ.

O Forsyn! hvad er det,
som Du med Himmelstemme
dybt i min Siel indaander!

Hvilken Ild giennemstrømmer
med Kraft mit fulde Hierte!

(Hun staaer med stirrende Blik; man seer hend
fatte en modig Beslutning.)

C a r g i n o (efter et Ophold, hvori han med Deel-
tagelse betragter Sophie):

Du bærer — og Du tår!

O, Gud! Dit Blik mig ængster! —

Hvad Anslag har Du for?

S o p h i e (griber hans Haand).

Alt skal Du vide!

A r i a.

Her en Stemme

jeg kan fornemme!

Eliebne's Vink den mig forkynder.

Du, o Almagt, mit Forsæt ynder!

Jeg min Pligt opfylde skal!

Skal jeg bide for en Belgierer,

da er Døden ingen Qual! —

Dig, Cargino, jeg tilhører!

Dig mit Hierte her jeg giver!

evig trofast det Dig bliver.

Intet Pagten sonderriver:

Trofast b' Løbnet være skal!

(gaar).

Attende Scene.

Sargino (allene). Hvad var det? hvilke dunkle Ord! — Men der laae en hellig Begeistring i hendes Ansyn! den klang i hver Tone af hendes Stemme, og trængde fra hendes Hjerte ind i mit! Sophie! hvad Du end har i Sinde, jeg skal dele Din Daad og Din Hæder, eller døe!

Stemmer (udenfor Skuepladsen): Kongen leve!

Sargino. Gud! hvad hører jeg!

Tiende Scene.

Kong Philip August (med Følge af Riddere og Vaadendragere). Sargino Fader. Pierre, Isella, Isidor; dansende og syngende Wonderfolk af begge Rion. Sargino Søn.

Dans og Chor.

Os Kongens Komme fryder!
og Jublen høit gienlyder!
Velkommen Hver Dig byder,
Fader, Monark og Ven!

Isella. Isidor og Pierre.
I hvert et Fied han træder
fremblomstre Held og Hæder!

Med ham vil Fredens Blæder
husvæle os igien!

Alle.

Os Kongens Komme fryder!
og Jublen høit gientlyder!
Velkommen hver Dig lyder,
Fader, Monark og Ven!

Kongen. Ja, min Ven! ja, tappre Cargino! enten skal mit Rige i Morgen være frelst, eller vi begrave os Alle under dets Ruiner! Hvor det fryder mig, at see Eder her samlede omkring mig! — Mine Børn, mine elskede Børn! vi gaae Alle een Skiebne imøde. Faderne ere fælleds. som Hæderen; Loddet kan ramme mig som Eder, men skal jeg falde — oh saa vil jeg dog endnu een Gang nyde den Glæde, at trykke mine trofaste Venner, mine brave Undersaatter op til et Hjerte, som elsker dem!

Cargino Fader. Min store Konge! vor Rierlighed og Trostaae slutte en Bognborg om Dig! Kun giennem vore Hjertes gaader Veien til Dit!

Kongen. Hvor er Din Son, tappre Cargino? Jeg ønsker at see ham. — Du er misfor-
noiet med ham; jeg vil overtyde Dig om at Du
gior ham Uret. Hvor er han?

Cargino Fader. Her seer Deres Majes
støt ham.

Cargino Son (nærmer sig frygtfuld).

Kongen. En vakker Ungling! — Træd nærmere, min Son! — frygt intet! — Du skielver. — Er Du bange for mig? Det er kun mit Riges Fiender jeg vil indjage Skræk; af mine Underfætter vil jeg være elsket. — Hvor gammel er Du?

Sargino Son. 18 Aar.

Kongen. Og jeg tæller Dig endnu ikke blandt mine Krigere?

Sargino Fader. Det — just det er min Sorg og min Skændsel!

Kongen. Stille, min Ven! forfærd ham ikke; det er ikke Maaden at vinde og opflamme det unge Hjerte. (til Sargino Son): Veed Du vel, Ungling, at jeg trænger til Dig? Ja, min Son, jeg behøver tappre Mænd til min Thrones Værn.

Recitativ.

Siig mig,
 naar Du stuer den raske Kamp,
 opflammes da ei Blodet om Dit Hjerte? —
 Gaae! viis Dig!
 Det er herligt at seire;
 det er saligt at døe! —
 Evar, Ungling!
 troer Du ei dette?

T e r z e t.

S a r g i n o S ø n (med Udtryk):
 En Ild jeg her fornemmer!
 men Frygten Krafter hemmer. —
 Hvis denne Stund jeg glemmer,
 Vee mig! ja, evig Vee!

K o n g e n.
 Vil Du ei gierne see
 Dig selv som tapper Kriger
 iblandt de Stridende? —

S a r g i n o S ø n (med Kraft):
 Derefter kun jeg higer!
 det er mit Hjertets Viemeed!
 og store Lykke ei jeg veed,
 end vinde Heltenavn!
 findes det end i Dødens Favn:

købt med vor Død
 er Lønneu stedsø!

K o n g e n (til Sargino Fader):
 Ven! Du bør stifte Tanker:
 modigt hans Hjerte banker.

S a r g i n o S ø n.
 Et Støt fra Diet falder —
 en ukendt Kæft mig falder! —

K o n g e n (rækker ham sit Sværd):
 Her rækker jeg Dig Sværdet:
 Du være skal min Svend!

Bliv, stedsse uforfærdet,
min og mit Riges Ven!

Sargino Søn (betragtede Sværdet med Hen-
rykkelse):

Mig dette Sværd!? — Slig Væ! —
Nei, det en Drom maa være!

(freidig):

Med Hæder jeg det bære skal
og værd mit Kriger-Kald!

Kongen (til Sargino Fader):
Han vil Din Stamme smykke;
vær, Fader, uden Frygt!

Sargino Fader.

Jeg tvivler om min Lykke,
og tør ei haabe trygt.

Sargino Søn (glædedrukken):
Monark! — min Fader! — ville
I høre? — Dog — nei, stille!

Jeg skuer Held og Lykke
i freidigt Heltekald!

Mit Stammetræ jeg smykke
med Vrens Laurbær skal!

Kongen. Unge Mand! ret saa — staae
Dine Dine freidigt i Veiret. Jeg er Din Fa-
ders Ven — jeg vil ogsaa være Din!

Sargino Søn. O, min Konge! jeg
kunde græde af sønlig Glæde og Taknemmelighed!

Kongen. Lad dem flyde, disse søde Taarer!
— de komme fra Hjertet, og bestixenme ikke den
unge Mand; i Kampen vorde de Flammer. —
Brave Sargino! laan mig Dit Sværd, istedetfor det
jeg gav Din Son: jeg taber ikke ved Byttet.

Sargino Fader. O, Sire! hvorfor har
jeg kun eet Liv at offere for saa elsket en Herre!
Den Dag min Son blev født, vovede jeg at sige:
"Han skal ogsaa døe for sin Konge!" —
men, at! —

Sargino Son (iler frem, som for at ville
tale, men standser pludselig, og siger besteden): O,
min Fader! fæld ikke endnu Dommen over Din Son!

Tiende Scene.

Montigny. De Forrige.

Montigny. Min Konge! Tienden er alle-
rede i Bevægelse. Venstre Floi, som commanderes
af den trolose Greve af Flandern, synes at udbrede
sig meget, og at ville besætte de omliggende Hoie.

Kongen. Saa afsted, mine Venner! Ti-
men til Frankeriges Befrielse vinker! — Dog
forst! — tover! — Seer her Billedet af Carl
den Store, Fædrelandets herømmeligste Herster!
Tappe Baabenbrødre, for hans Fodder nedlægger

Jeg min Krone. — (Han tager sin Hielm af, og nedlægger den ved Stottens Fod): Er der nogen blandt Eder, som J ansee værdigere til at bære den end jeg, velan, da nævner ham — og jeg staaer rede til at træde tilbage, og adlyde ham!

U r i a.

Seer, Carl den Stores Billed
 her Kunstens Haand fremstillet;
 en evig Laurbærkrone
 ved Mod og Daad han vandt.
 Ham, som vi Alle signe,
 det er mit Maal at ligne!
 o, stod mig fra den Throne,
 som uværd man mig fandt!
 Kronen om Kongens Tinding
 bør være Dydens Binding.
 Grens og Modets Flamme
 brænder i denne Barm.
 Hædrer jeg ei min Stamme,
 ramme mig Himlens Harm!

Alle (jubilende):

Leve vor Konge! leve!
 Held om hans Banner sørne!

Kongen.

Velan! naar Landets Sonner
 mit Fadersind paastionner,

saa følger mig! Jeg sværger
 værdig min Hær at ståe!
 Mit Fædreland jeg værger:
 for hellig Sag vi ståe!

Alle (som før):
 Leve vor Konge! leve!
 Held om hans Banner svæve!
 Retfærdigt Sværd vi hæve:
 vi ståe for hellig Sag!

Kongen.

For Eder vil jeg leve
 til sidste Handedrag!
 Jeg tænk mit Sværd tør hæve:
 det står for hellig Sag!

(Han gaar, efterfulgt af Alle, undtagen Isidor og Isella. Trommen røres, og man hører den endnu noget efter Krigernes Fortgang).

Ellevte Scene.

Isella. Isidor.

Isella. Blev dog, Isidor!

Isidor. Hører Du ikke, at Trommen gaar?

Isella. Skal Du derfor ogsaa gaar? Hvad
 kommer Krigen Dig ved? Blev heller hos mig!

Isidor. Det kan jeg ikke; Manden horer
hiemme under Fanen; Qvinden ved Køl og ved
Teen. Giv mig et Kys, saa gaar jeg.

Isella. Jo! nu skulde jeg nok belønne Dig
for at forlade mig. Hvis Du derimod blev —!

Isidor. Gik jeg saa Kysset?

Isella (smilende): Hvem veed! — Maaskee!

Isidor. Jeg havde aldrig troet, at Du holdt
mere af en Kryster end af en tiærlig Karl.

Isella. Nu gjør Du mig skamfuld. Saa
gaar da —

Isidor. Og naar jeg bringer en fiendelig
Fane hjem fra Elaget til Bytte, saa faar jeg Kys-
set til Belønning?

Isella (omfavner ham): Der har Du det
til Opmuntring!

Isidor. O Piger! naar I vil, kan I skabe
Helte! (Gaar ud).

Tolvte Scene.

Isella (allene). Den gode, raske Isidor!
Jeg vil gjerne see ham vinde en Laurbærkrands —
men sandt at sige, vil jeg dog endnu heller see ham
flette min Brudekrands. Det er en underlig Til-
stand, saaledes at lege Kæresten! man længes —

man sukker — og sukker, og længes — (leende):
 og veed ikke selv efter hvad! — men saameget kan
 jeg dog slutte mig til, at det maa være grumme for-
 nøieligt at være Brud!

N r i a.

Alt ved den blotte Tanke
 jeg foler Hjertet banke!
 En sød og salig Glæde
 er vist den Ægtestand!
 Nei, jeg kan ei udtrykke
 min Glæde ved den Lykke,
 for Alteret at træde
 med Isidor til Mand!
 mit Hjerte eier han!

(Hun gaar).

Trettende Scene.

(Skuepladsen forandres til en aaben Plads uden for
 en Landsby. Man horer Raabenbrag og Krigs-
 instrumenter. En Mængde Soldater løbe om-
 kring med tændte Fakler, og stikke et Hus i
 Brand efter et andet. Af og til drage Kriger-
 skarer flokkevis forbi, snart seirende, snart over-
 vundne og forfulgte, men alle i Groupper, som
 Balletmesteren maa ordne. I Baggrunden

Stiærmydsler af de fægtende Tropper, som forfølge de flygtende Bønderfolk af begge Rion. Efter nogen Tiids Forløb slaar Luerne ud af Tage, Døre og Vinduer; Kvinder, Oldinger og Børn frelles med Møie ud af Flammerne; enkelte brændende Hytter styrte sammen. Skuepladsen maa fremvise alle Nødslerne ved en Plyndring og Ildbrand).

Soldater (med Faller). Bønderfolk af begge Rion og alle Aldere; (siden) Isella, Isidor og Pierre, (som anfore Choret).

(Alle ere fordeelte over hele Skuepladsen i mangehaande maleriske Grupper; nogle kæmpe, andre flygtende, bedende, knælende, fortvivlede, besvime, rasende, trostesløse, o. s. v. eftersom Scenens Udtryk og Handlingen kræve, hvilket overlades Balletmesterens Skionnende.

F i n a l.

C h o r ,

(hvorunder Isella og Pierre ile ind; Isidor kommer strax efter, lægger en Fane for Isellas Fodder, og haster derpaa de Brandlidte til Hielp).

Fader i Himlen,

Hielp Du os sende!

fra Børnevrimlen

Du Død afvende!

See, vore Hytter
fortære Branden,
og grumt Voldsmanden
mishandler os!

Du os beskytter:

Du ei tillade vil

at Rod med Mordbandsild

skal tydes Trods!

Af Roden, Gud,

frelø Du os ud!

(Man hører endnu stærkere Raabenbrag og Trom-
meslag bag Skuepladsen. Branden tager til, og
udbreder sig mere og mere. Adskillige Hytter samt
Kirken styrte bragende sammen. De Anænde
springe op, og flye fortvivlede omkring).

Dig, Gud, forbarme!

O, hjælp os Arme!

Her Alt vi frygte!

Vi bort maae flygte!

Herfra! afsted

med snelle Fied!

(Alle tage Flugten ved Synet af begge Partiers
Soldater, som styrte fægtende ind. Man ser
Kongen forsvare sig ene mod en Flok af Fiens-
der, der omringe ham. En af de Angribende
rammer ham med sin Landse ved Nabningen af
Brystharnisket, kaster ham omkuld, og vil slæbe
ham med sig, da en Krieger i let Rustning

med tilluft Bisir i det Samme styrter til, afbøder nogle gientagne Hug, dækker Kongen med sit Legeme, indtil han igien kan reise sig, hvorpaa de begge med forenede Kræfter og dragne Sværde forjage de Angribende. Paa samme Tiid seer man i Baggrunden Sargino Fader omringet af fiendtlige Soldater, der ville dræbe ham, men pludselig forjages af en anden Kriger, ligeledes med nedslaaet Bisir. Sargino Fader er vaabenløs, men den tilfældige Kriger vrister Sværdet fra en af Fienderne, og rækker ham det til Forsvar. Efterat de Angribende ere forjagede, blive Sargino Fader og hans Befrier først Kongen vaer; de styrte begge hen til ham. I samme Dieblit fyldes hele Skuepladsen med seirende franske Soldater samt de tilbagevendende Bønderfolk af begge Rion. En stor Gruppe samles alle om Kongen, som omfavner sin Frelser, medens Sargino Fader holder sin Befrier ved Haanden. Alle Scenens Personer danne et malerisk Tableau.

Sargino Fader (til Kongen):

R e c i t a t i v.

Hvad, Konge! Du!?

(Han sænker for hans Fodder, henrykt):

Og end Du lever!? —

Montigni (iler ind med blottet Hoved og sonder-
hugget Rustning).

Min Konge! — Jeg Dig gienstuer!
frelst og i Live!?

Held os! thi Røgtet sagde —

Men frelst Du lever —

og frelst som Seiervinder! —

Fienderne flye;

dem Retfærd's Sværd forfølger! —

I derne glade Time

nye Straaler Din Gloria vinder!

og vi hylde som Helt

en elsket Fader!

E h o r.

Kongen leve!!!

Montigni.

Du hører denne Jubel;

at mine Ord er Sandhed den bekræfter.

Dvæl her ei længer;

Du vise Dig for Hæren!

Løn den for Seiren

blot ved Dit Faderblik!

I Alles Glæde

Din Kongeløn Du hørte!

Dit hele Folk,

o elskte Fyrste, hist Dig venter;

her intet meer Dig holder.

Kongen.

To, Montigni!

(Han peger paa den unge Sargino, som endnu
staaer ved hans Side med nedslaaet Visir):

thi her Du seer min Frelser! —

Tael, Ven! hvem er Du?

O, viis Dig!

Lad mig stue den, som frelsde mig!

Viis Dig, o Ven i Nøden!

hint Londons. Sløer bortdrag!

Du frelsde mig fra Døden:

Din Konges Tak modtag!

Sargino Søn (rækker Kongen sin Kaarde).

Kongen (bestyrtset):

Recitativ.

Hvordan!? Min Kaarde!

(omfavner Sargino Søn).

Ah, Sargino!

Sargino Fader (heftig overrasket):

Sargino!!

Sargino Søn (slaaer Visiret op, og knæler for
sin Fader).

Nu, min Fader,

Din Søn, Du meer ei haver?

hans Brøde Du forlader?

Sargino Fader (løfter ham op, og omfavner ham).

Min Søn jeg stolt Dig kalder!

Sophie (løfter sin Hielm af, hvorved de lange
Lokker falde hende ned over Skuldrene).

Som Du mit Valg bifalder.

Han Kongen reddet har,

og jeg Din Frelser var.

(Almeen Overraskelse.) Sargino Fader
(omfavner Sophie med Taknemmelighed).

Kongen. Begge Sarginoer. Montigni.

Pierre. Isella og Isidor.

Ha! hvad seer jeg!? Hvad! Sophiel

Doden hun sig vilde vie!?

Sophie.

Kierlighed mit Hierte fylder!

og dens Almagt fro jeg hylder!

Sophie, Sargino Søn, Isella,

Isidor, Kongen, Montigni,

Sargino Fader og Pierre.

Haabet lover glade Dage;

trngt jeg lytter paa dets Røst!

i dets Favn jeg spaaer mig Trøst!

Sophie (med Urefrngt til Kongen):

Ei min Konge kan jeg lyde;

men min Qual han ei vil lyde;

da mit Hierte han bortskændet,

var det til en Anden lænket.

(til Sargino Fader):

Du, min Støttestav i Nøden,
 sagde, jeg Dig jog i Døden:
 da besluttede jeg at stride,
 staae som Engel ved Din Side!
 Men hvis dette ei Dig rører —
 vel! da Klostret jeg tilhører!
 der i Stilhed jeg begræder,
 evig trofast, evig om
 Livets glade Morgendrom!

Kongen.

O, Sophie! Kionnets Hæder!
 Tael, Du ædle, skionne Pige!
 hvem Du elsker Du mig sig!
 Navn hans Navn, den Lykkelige!
 Den, saa ædel Mø har tier,
 vist sit Held maa være værd!

Sargino Søn (kaster sig for sin Faders Fødder).

Hun opflammede dette Hjerte;
 Daad og Mod kun hun mig lærte;
 hun har gjort mig uforfærdet;
 hendes Haand mig kaldte Sværdet;
 Hun har frelst vor Konge Livet:
 thi kun hun, med Helteand,
 lagde Kraft i denne Haand!

Sargino Fader.

O, min Konge! Hvad? Du græder?

Kongen.

Denne Taare er min Hæder!

Mig blev og et Hjerte givet. —

Montigni! — hvad vil Du sige? —

Montigni (med ædel Dervindelse; pegende først
paa Sargino Søn og siden paa Sophie):

Denne Helt — saa huld en Pige —

for Sargino vil jeg vige!

Kongen (trykker Montignis Haand, og forener
derpaa Sargino Søn og Sophie).

Elft hinanden!

Sargino Fader.

Gud Jer signe!

Sophie og Sargino Søn.

O! hvad kan min Lykke ligne!

Glæden throner i min Barm!

Kongen.

Com mit elste Folks Beskytter.

Skal jeg slærme Borg og Hytter.

Eorgens Stund med Glæden bytter!

Stoler freidigt paa min Arm!

C h o r.

Leve Kongen! Kongen leve!

brøder ud i Jubelraab:

Lykkens Genius omsvæve

Landets Fader, Alles Haab!

Kongen (rørt):

Ederes Glæde er min Lykke!

Kommer til mit Faderbryst!

Se, min Krones bedste Smykke

er mit elskte Riges Lyst!

Alle..

(samlende sig i en stor Gruppe om Kongen).

Leve Kongen!!! Kongen leve!!!

brøder ud i Jubelraab:

Lykkens, Genius omsvæve

Landets Fader, Alles Haab!!!

